

Kateřina Richterov

Jednadvacet magnoli

Kateřina Richterová

*Jednadvacet magnólií
aneb o lásce a jiných násilích*

Romantický thriller ze současnosti

Eroika

Kateřina Richterov

Jednadvacet magnolii
aneb o lásce a jiných nsilich

Romantick thriller ze současnosti

Eroika

© Kateřina Richterová, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-81-4

*Tuto knihu věnuji
mému laskavému tatínkovi, dobrému člověku*

Budu vám vyprávět o touze po lásce a o lidské nedokonalosti. Když život psal můj příběh, anděl-boží posel právě usnul únavou v rozvrzaném houpacím křesle a čas dál tančil s nebem, deštěm, světlem a tmou. Dobro a zlo se setkaly na cestě, objaly se a políbily. Tak vznikla tato kniha.

Kapitola I

Daleko, za zavřenými víčky, vytrvale vyzváněl telefon. Čekala jsem nehnutě, nevzdávala jsem to a doufala, že si to ranní vetřelec rozmyslí. Bez výčitek však rozehnal mé sny a okradl mě o pár sladkých minut spánku, které ještě zbývaly do okamžiku, kdy budu muset doopravdy vstávat.

„Prosím?“ první ranní slovo mi ospale zaškobrtlo v krku.

„Ahoj, tady Alex.“

Nezeptala jsem se tenkrát – který Alex? Rozespaly mozek zpomalený nezvaným ránem vyplivl překvapivě přesnou informaci. Okamžitě jsem věděla, kdo volá, i když jsme se neviděli dobrých deset let.

„Jak se máš, Veroniko?“

„Fajn. Kdybys ale zavolal za hodinu, měla bych se ještě líp.“

„Fakt? Takže ti volám do postele?“ I po telefonu jsem poznala, že se usmívá. Slyšela jsem moc dobře šifru schovanou ve slovech – volám ti do postele? Přemýšlela jsem nad vtipnou odpovědí, která by náš rozhovor usadila do patřičných mezí, ale trvalo mi to asi příliš dlouho, tak se zeptal znovu.

„Tak co, jsi v posteli? Přiletěl jsem zrovna z Ameriky, mám posunutý čas.“

„Já ale ne, Alexi!“

„Nemohl jsem se dočkat. Potřebuji s tebou mluvit.“

„Proč?“

Chvíli si rozmýšlel odpověď. „Dá se říct, že pracovně. Co oběd? Ještě máš ráda čínu? Dnes ve dvanáct na rohu Laurinské. Rezervuji stůl. Znáš to tam, ne?“

„Ano, ale...“ nestihla jsem doříct.

„Budu se těšit!“ Nečekal na mou odpověď a zavěsil.

Nechtělo se mi přemýšlet o Alexovi.

Cestou zpátky do postele mi blesklo hlavou – nebe je ostře modré, bude hezky, prázdné místo vedle mě, Martin se ze služební cesty vrátí až za tři dny a určitě přiveze jemné, bílé víno, které vypijeme ještě ten večer. Představila jsem si, jak mě drží v náruči a teplo jeho dlaní... Zastesklo se mi.

Jemu se nikdy nechtělo brzy vstávat a já s přibývajícímí roky šťastně podléhala jeho zlovykům. Představila jsem si ho, jak ještě spí v bílých peřinách, v pokoji provoněném květinovou vůní miniaturního, hotelového mejdlíčka zapomenutého ve sprše, které se tam někde daleko ode mě rozpouštělo v nepatrné loužičce vody a bylo mu o tolik blíž než já.

Z představy kapek ranní rosy mě příjemně zašimrala kůže. Spánek už patřil minulosti. Táně dám na cestu do školky bundičku navíc, za chvíli se v domácí pekárně dopeče křupavý chleba. Namažu ho máslem, které se po něm rozteče.

S lehkou hlavou jsem nechala odplout sny, které jsem už neměla nikdy dosnít, a začala se těšit na nový den.

Kapitola II

Myslím, že jsem od začátku věděla, že na oběd s Alexem půjdu. Snad jsem jen chvíli chtěla koketovat s myšlenkou, že to neudělám a jak se asi bude cítit. Možná stejně mizerně, jako když nám ještě nebylo ani šestnáct a on na mě čekával znovu a znovu celé hodiny v mrazu, u vratkého, houpacího mostu přes řeku. Nikdy se nezeptal, jest-

li přijdu. Nechtěl odpověď. Věděl, co bych odpověděla, a takhle měl alespoň naději.

Zastyděla jsem se za své jalové roky. Vzpomněla jsem si na mráz, který mu tenkrát přikazoval vzdát to, a cítila bolest, se kterou mu zima okusovala prsty na nohou. Chodil dál na naše schůzky sám, i když odkvetly třešně, louky rozsvítily pampelišky a jejich deštničky později rozfoukal vítr, zezlátlo obilí, dozrála jablka, burčák se změnil ve víno a venku se rozmázly plíschanice.

Sedávala jsem tou dobou doma, dívala se z okna a myslela na něj. Přehrávala si v hlavě naše rozhovory při náhodných setkáních, která možná nebyla tak náhodná. Děsily mě jeho odhodlání a síla, které z něj vyzařovaly, zatímco já si tenkrát nebyla jistá vůbec ničím.

Musím na ten oběd jít. Dlužím mu to. Jak asi vypadá dnes? Pocítila jsem druh zvědavosti, který lidem komplikuje život.

Tenkrát, když přišel naposledy, přšelo celý den i celou noc. Stál před naším domem a čekal. Nespala jsem až do rána. Seděla jsem na kraji postele a držela medvídka, který vedle mě usínal, kam má paměť sahala. Nestáhla jsem roletu, pouliční lampa blikala jako bludička a voda crčela proudem z nebe. Dnes už si nepamatuji, jestli jsme na sebe viděli přes tmou a déšť, s jistotou ale mohu říct, že jsme tušili a cítili jeden druhého.

Ráno jsem ho ve škole uviděla první, na chodbě plné studentů. Vlastně jsem ho vyhlížela a nemyslela na nic jiného. Chvěl se mi dech, když se na mě podíval a předstíral, že mě nevidí. Chtěla jsem mu toho tolik říct. Ze všeho nejvíc – aby mi odpustil.

„Alexi?“ Škubl sebou. Jeho světlé oči tyrkysové barvy, kvůli kterým jsem si často myslela, že pochází z jiných světů, zasvítily tak, až jsem se lekla.

„Už nikdy nepřijdu, Veroniko.“ Měla jsem pocit, jako by tu větu řekl do mrazivého ticha, i když kolem nás hučel dav.

Stál proti mně, mírně rozkročen. Pak se pomalu otočil a chtěl odejít.

„Alexi, počkej! Prosím.“

„Promiň,“ vydechla jsem.

„Promiň? To je všechno?“ Jeho pohled byl náhle plný zlosti a nenávisti, která mi vzala všechna slova. Otočil se uprostřed nedopovězeného a bez ohlédnutí se vmísil mezi studenty.

Spolužáci proudili všemi směry, vráželi mi do boků taškami ledabyle přehozenými přes rameno, smáli se a vykřikovali. Někteří kluci vzrušeně vysílali k dívkám malá gesta s velkým významem, jiní si tlumeným hlasem sdělovali obsahy písemek a ti, kteří dotáhli systém spolupráce k dokonalosti, si jako štafetový kolík nenápadně předávali důkladně propracované taháky.

Pořád jsem stála na místě a čekala, jestli se nevrátí. Svým způsobem tam stojím a čekám dodnes.

Chtěla jsem mu tenkrát vysvětlit, co jsem sama sobě vysvětlit neuměla, a odmítnout jej vlídně. Po té poslední deštivé noci jsem nedostala příležitost. Už nikdy nepřišel, míjel mě pak vždy beze slov.

Postupně začal chodit s mými nejbližšími kamarádkami. Eva, Jana i Lída podléhaly příliš rychle, snad ze strachu, aby si to ještě nerozmyslel. Mohl tenkrát mít, kterou chtěl.

„Proč to děláš?“ zeptala jsem se ho jednoho teplého večera. Se školou jsme vyrazili do hor a počasí nám přálo. Té noci stačilo natáhnout ruku k nebi a pár hvězd si utrhnout. Nezaměnitelné vzdechy trvaly věčnost. Vracela jsem se do své chatky. On a Lída tam přišli dávno přede mnou.

Seděla jsem na bobku, po tvářích mi tekly tiché slzy, když odcházel.

„Tak proč, proč to děláš?“

„To bych se měl zeptat spíš já tebe!“

„Cože?“

„Až se přestaneš vkrádat do mých snů, pak bude po všem.“

„Mně se o tobě vůbec nezdá!“ odsekla jsem.

„Vážně?“ řekl pomalu, s ironií a převahou toho, kdo ví víc.

Odešel. Seděla jsem tam sama, uvnitř prázdno a v ústech slanou chuť.

Až teď jsem si všimla, že se po vyšlapané cestě blíží Martin. Vysoký, štíhlý kluk, co vždycky vypadal starší, mluvil jen málo, hodně četl a spíš jsem měla vždycky pocit, že ze všeho nejraději tajně naslouchá rozhovorům druhých. Poznala jsem to na něm, protože jsem dělala to samé. Vždycky ho prozradil úsměv nebo potřesení hlavou uprostřed cizího rozhovoru, i když se snažil tvářit nezúčastněně. Rozpustila jsem si rychle vlasy a shrnula si je do obličeje tak, aby nebyly vidět slzy, co ještě nestihly odtéct. Zpomalil a asi metr přede mnou se zastavil. Sedl si proti mně a jen tak tam se mnou tiše byl. Letmo jsem se na něj podívala. Usmál se.

„Jak dlouho už jsi tady, Martine?“

„Přesně tak dlouho, jak si myslíš.“

„Takže jsi všechno slyšel?“

Nepopřel to. Viděl mou bídu a mně to vlastně nevadilo. Pomalu mě zaplavovala ospalá úleva, kterou přináší pláč.

Po chvíli se tiše zeptal: „Co je mezi tebou a Alexem?“

„Proč to chceš vědět?“

„Chce tě přece největší frajer z ročníku! Všichni to vidí, to jen ty se tváříš, jako by se tě to netýkalo.“

„Připadá ti tak i po tom, co jsi tu viděl a slyšel?“

Přisedl si vedle mě. „Všichni si myslí, že Alex je tak trochu cvok. Já bych řekl, že je geniální – svým způsobem. Hranice mezi genialitou a šílenstvím se někdy rozezná dost těžko.“ V Martinově hlase jsem slyšela obdiv.

Odtáhla jsem se a on si toho všiml. Přesto řekl: „Dostane, co si umane.“ Vyslovil to s jistotou, která mi naháněla strach. „Ty jsi součástí Alexova šílenství,“ dodal ještě.

Po obličejí mu proplouly myšlenky, které mu nadělavaly vlnky na čele. Dlouho přemýšlel, jak správně vyjádřit, co má na mysli.

„Mám pocit, že tě chce Alex od ostatních izolovat a – daří se mu to. Je pak těžké zůstat sama sebou, svobodná.“ Prohlížel si mě zkoumavě, až jsem to nevydržela a sklopila oči.

„Proč zrovna ta jediná ho nechce?“ Hlas měl náhle něžný, jemně mi odhrnul vlasy z obličeje.

„Není to láska,“ řekla jsem nakonec.

„Tak co je to?“

„Čím dál častěji se na to ptám sama sebe. Víš, někoho potkáš a od začátku máš pocit, že ho znáš. Neumím to vysvětlit, ale je to nezrušitelné pouto.“ Uvědomila jsem si, že je to poprvé, kdy o Alexovi s někým mluvím. Bylo to osvobozující. „Láska to ale není, z mé strany ne.“

Martin vypadal, jako by mé uvolnění cítil taky.

„Víš, že když vylezeš na střechu jídelny, je vidět až na vysílač na Modré hoře?“ Tiše se usmál. Byla to ta nejlepší další otázka.

„Vážně?“

„Chceš se podívat?“

Tiše jsme se plížili po modrozlutých kachličkách chodby. Voněly po jahodovém sirupu, který tu někdo přes den rozlil. V nejvyšším patře nadzdvihl dřevěný poklop a po

hasičském žebříku jsme se dostali na půdu, kde Martin nadzvedl střešní okno.

Stáli jsme vedle sebe v úzkém okně, vykloněni ven, pár pater nad zemí. Oba jsme podlehli kouzlu temné oblohy poseté hvězdami a ocitli se v jiném časoprostoru.

Najednou mi uklouzla noha. Pevně mě chytil.

„Jsi Alexův kamarád?“ zeptala jsem se a on mě držel dál, i když už jsem zase získala rovnováhu.

„Je těžké o komkoliv říct, že je Alexův přítel.“

„Chci jen vědět, jestli se tu teď se mnou jako Alexův kamarád díváš na hvězdy?“

Zvážněl, a pak řekl větu, kterou měl dopovědět až o hodně měsíců později. „Vypadá to, že moje hvězda mi právě spadla do klína.“

Ještě dnes cítím horko, kterým mi tenkrát zčervenaly tváře.

Byl konec června, stáli jsme na žebříku přitisknutí k sobě v malém střešním okně, dívali se na noční oblohu a on mi dal několik něžných polibků do vlasů. Ani jsem se nepohnula, téměř jsem nedýchala. Bylo to krásné. Tu noc spadlo ještě několik z tisíců zářících meteoritů, aby s hvězdnou grácií skončily svoji nebeskou pouť. Padající hvězda mi připomenula, co jsem kvůli Alexovi zapoměla. Totiž, že člověk může být kýmkoliv, když má budoucnost před sebou a všechno, úplně všechno je možné.

Kapitola III

Přátelství s mými kamarádkami na střední škole, pro mě tak důležitá, končila vždy stejně. Podrazem natolik zlým, abych už nemohla odpustit. Přitom jsem je měla všechny upřímně ráda. Rozpustilou, černoookou Evu, která si

z ničeho a nikoho nedělala hlavu, výjimečně inteligentní Janu milující splín, Lídu, která měla nejen o své budoucnosti lékařky zcela jasno.

Pokaždé to bylo stejné. Intriky, pomluvy, ztráta důstojnosti a konec přátelství. Mé zklamání a lítost, která mnou otřásala hlubokými vzlyky, když jsem mačkala mokrý polštář před usnutím. Myslím, že ho všechny, Eva, Jana i Lída, milovaly a mě nenáviděly za to, co svým ženským instinktem cítily. Totiž, že on nikdy nechtěl doopravdy je. Byly jen záminkou a důvodem kroužit kolem, být mi nablízku.

Druh sadomasochismu, který jsme s Alexem společně stvořili a který měl pro každého z nás jiný význam a jiné kořeny, se stal pro mne alfou i omegou našich dalších dnů. Měla jsem ho plnou hlavu. Chodila jsem na večírky, kam chodil on, abych mu ukázala, že mi vůbec nevadí, když vášnivě líbá mou kamarádku, při tanci jí zajíždí rukama do kapes od riflí a přitom se přes její rameno upřeně dívá na mě.

Snažila jsem se zachovat zdání, předstírala jsem, že jeho pohledy nevidím, oni se milují a ona je moje nejlepší kamarádka. Bylo to hloupé a já naivní, mladinká a nezkušená jsem to nedokázala rozseknout.

Měla jsem strach domýšlet, o čem přemýšlí, když jsem ho nečekaně přistihla a on měl oči naplněné hledáním a nenacházením. Musela bych jinak poznat, že mé kamarádky Alexovi chutnaly jako laciné, krabicové víno, o kterém člověk ví, že ho z něj zítra bude bolet hlava, přesto se napije znovu v naději, že objeví zázrak.

Byli jsme příliš hrdí a měli pocit, že čas počká. Možná, kdybychom se vzdali části své hrdosti, tak bychom zjistili, jak je to prosté, ale k tomu nikdy nedošlo a mně dál přinášely zadostiučinění naše společné, trpké okamžiky beze slov, ve kterých jsem jej znovu a znovu odmítala.

Maturita se kvapem blížila. Všechny nás rozpalovala horečka z blízké dospělosti, od které každý očekával něco jiného. Kantoři nám hrozili vyrovnáním vzájemných účtů a současně se báli, abychom jim neudělali příliš velkou ostudu. Rodiče bez racionálních důvodů předpokládali, že se s maturitním vysvědčením začneme chovat zodpovědně a dospěle, a my se těšili, až si konečně začneme svobodně kazit vlastní život.

Poslední noc v dubnu probíhala čarodějnická party. Té noci se odjakživa přičítala kouzelná moc. Měla se otevírat země a vydávat své poklady. Toužila jsem se s Alexem konečně vyrovnat, zrušit pouto mezi námi, abychom už oba mohli jít životem dál svobodně.

Příliš mladinká a naivní žila jsem v představě života stvořené filmy. Říkala jsem si, ať se stane, co má se stát, ať... Nedosněné představy mě mrazily a lechtaly po těle, netušila jsem, že vše se vyřeší jen ve filmu. Život však připravuje opravdové, otevřené konce.

Vidím samu sebe, osmnáctiletou, jak se prohlížím v zrcadle. Už jsem nebyla děvčátko vyděšené z vlastních citů, ale mladá žena. Každá moje buňka se chvěla očekáváním a myšlenky se nekontrolovatelně rozbíhaly po širých, zelených loukách chtění.

Začínalo se stmívat, stáhla jsem pod prsy šňůrku korálků ručně malovaných a ramínka trička v barvě moře s africkými znaky štěstí jsem zavázala za krkem. Kolem úzkých boků jsem uvázala barevné šátky, některé jsem nechala splývat na zem a z jiných jsem pomocí uzlů vytvořila květiny, které se mi rozevíraly nad koleny. Kolem hlavy jsem si připevnila černou pásku s tenkými šterbinami pro oči, do rozčuchaných, dlouhých vlasů jsem vetkala první petrklíče. Ve vzduchu se chvěly kapičky parfému s vůní magnólií, přivřela jsem oči a usmála se na svou budoucnost.

Kapitola IV

Milovala jsem dobré čínské restaurace, jejich stěny pomalované hrůzostrašnými draky přinášejícími štěstí, červené trásně, sněhobílou rýži s vůní jasmínu, květy vyřezané z obyčejné mrkve mistrovou rukou, ryby servírované na velkých škeblích perlorodek.

Restaurace, kterou vybral, byla má oblíbená. Ukřývala se v prvním patře starého domu s vysokými stropy a vznikla spojením několika bytů. Množství malých pokojů zaručovalo hostům intimitu, i když při první návštěvě jsem si připadala jako v bludišti. Kuchyně byla hned u vstupu, oddělena od přicházejících hostů jen velkou skleněnou tabulí, aby se mohli snadno přesvědčit o čistotě bílých kachliček, nebo jen chvíli sledovat divadlo v kuchyni, kde asijsí mistři ve vysokých kuchařských čepicích (vždy o něco vyšších, než byly ty ušité v Evropě) předváděli v polotransu své umění. Ráda jsem se dívala na jejich rychlost a zručnost, se kterou připravovali jídlo napůl ve vzduchu a napůl na rozpálených plotnách. Plná restaurace právě ševalila obědem.

Malá Čiňanka v šatech z vínového brokátu posetého pávy s tyrkysovými ocasy a s typickým čínským stojáčkem se šikmým zapínáním na rameni se s úsměvem uklonila na přivítanou. Chodila jsem sem často, znala mě.

„Pani, vaš oblíbeny stol obsazen. Nedorozumeni. Omlouvam se, omlouvam se.“ Přidala dvě rychlé úklony. Vypadala nešťastně. „Prosím počkat, hned stol bude.“

„To je v pořádku, dnes jsem tu na pozvání.“ Při vyslovení Alexova jména lehce ztuhla, řekla jen – „Ano, ano. Jistě. Prosím, jít se mnou.“